

Z ÍRÁNU ZAZNÍVÁ HLAS VZTEKU UKRAJINA: NOVÉ V „ANARCHISMU“?

Z ÍRÁNU ZAZNÍVÁ HLAS VZTEKU

POHLED KOMUNISTICKÝCH MILITANTŮ Z CELÉHO SVĚTA SE OPĚT OBRÁTIL K ÍRÁNU, k bojišti, na němž se odehrává gigantické proletářské vzednutí, další z řady třídních střetů, které v posledním desetiletí otřásly Íránem a okolním regionem.

Teherán, 16. září 2022 – Mahsa Aminiová zemřela poté, co ji zatkla a brutálně zbila íránská náboženská policie, a obvinila ji, že nenosí šátek v souladu se stupidním zákonem islámu. Jedné z mnoha ideologií, které nám vnucuje vládnoucí třída, aby v nás upevnila falešné vědomí mezitřídního společenství – náboženství; v tomto případě jedné z variant abrahámovské pohádky o neviditelném muži žijícím na nebi. Následná vzpoura proti íránskému systému genderového apartheidu a státní mašinérii používané k jeho prosazování jakožto specifickému projevu státního násilí uvedla do pohybu obrovské proletářské hnutí, které se rozšířilo po celé zemi a na všech frontách útočilo na ideologické, sociální a ekonomické základy buržoazní společnosti na území Íránu. Některé z úkolů, kterých se toto hnutí zhostilo, i když nedostatečně a neúplně, jako například identifikovat a napadnout strategické body státní infrastruktury, odzbrojit represivní složky, vyzbrojit se atd. patří k úlohám, kterých se bude muset proletariát zhostit v povstalecké fázi globální komunistické revoluce.

Jestliže Mahsina vražda byla jiskrou hnutí, a vzpoura proletářských žen proti závoji byla větrem, který ji rozfoukal, jejím palivem byly brutální projevy vlády kapitálu na území Íránu – vykořisťování, bída, odcizení, válka... a historie boje naší třídy proti ní. Těžkého a násilného boje s vítězstvími i porážkami. Zkušenost soudružství, když proletariát čelil „Revolučním gardám“ (takzvané „Armádě strážců islámské revoluce“ neboli Pasdaranu) a milicím Basídz ve smrtelných pouličních bojích, během stávek, když byla na chvíli ochromena nelidská mašinérie kapitalistického vykořisťování, během společných diskuzí, organizace a plánování strategie boje. Radost, kterou přináší okamžik vítězství, když zapálíte policejní stanici, radnici nebo mešitu, když donutíte představitele režimu třást se strachy. Spalující nenávisť a hněv vůči našim vykořisťovatelům, když nás vystavují svému strašlivému násilí – střelbě, bití, mučení, znásilňování, věznění, obtěžování, sledování, vymývání mozků, atomizaci...

Přinejmenším od roku 2017 se íránská společnost nachází ve stavu polopermanentního chaosu s opakujícími se obdobími militantních pouličních protestů, střetů s represivními složkami, stávek, obsazování univerzit a pracovišť atd. – z nejrůznějších ekonomických a politických důvodů, jako jsou ceny benzínu a potravin, nedostatek čisté pitné vody, nevyplácení mezd, násilí ze

strany státu či zapojení Íránu do různých regionálních konfliktů. Tato hnutí dočasně utichají po každé v důsledku kombinace vnějších a vnitřních faktorů. Na jedné straně je to způsobeno velkou snahou státu potlačit je mimořádnou brutalitou, informačními blokádami, vlnami mobilizace příznivců a slibováním reform, které mají vyřešit ty nejskandálnější problémy. Na druhé straně periodický úpadek hnutí pramení z omezenosti hnutí samotného, které zůstává do značné míry izolováno od bojů jinde a zabývá se konkrétními bídami životními podmínkami v Íránu a v nejlepším případě svržením současného buržoazního režimu, kterému za ně přikládá zodpovědnost.

Je třeba zmínit, že hnutí zatím nedokázalo dostatečně destabilizovat stát, i když bylo ve svých vrcholných okamžicích částečně schopno zhodit se některých úkolů, které jsou k tomu nezbytné.

Militantní menšiny překračují tento rámec a prosazují negaci celé kapitalistické společnosti, ale v současném rozložení sil nepředstavují materiální sílu, která by ji byla schopna prosadit jako směřování hnutí.

Abychom lépe ilustrovali sociální pozadí současného třídního hnutí v Íránu, zopakujme si, stručně a bez ambice vytvořit úplnou chronologii událostí, nejdůležitější třídní boje v Íránu v posledních několika letech.

Dne 28. prosince 2017 vypukly v Mašhadu militantní protesty proti zdražování základních potravin, jako je rýže a chléb, a proti snižování podpory v nezaměstnanosti. Stát samozřejmě reagoval násilně, což však nevedlo k ukončení protestů, ale spíše motivovalo k jejich eskalaci a rozšíření nejprve do Teheránu a později do všech větších íránských měst. To byl začátek největší vlny třídního boje, která Írán zasáhla za poslední desetiletí, s vsudypřítomným vyvlastňováním zboží, vypalováním administrativních budov včetně úřadů mulláhů, policejních stanic a velitelství milicí Basídz. Došlo také k pokusům nejvyspělejších proletářských formací (i když jich bylo málo) o vyrabování skladů zbraní represivních složek, vyzbrojení se a použití získaných zbraní proti státu. Mezi nejpokročilejší programové projevy tohoto hnutí patřilo heslo „Od Gazy po Írán, pryč s vykořisťovateli!“ (viz náš bulletin č. 6). To byl mobilizační pokřik hnutí proti desetiletí trvající (a stále pokračující) účasti Íránu v regionální kapitalistické válce na straně „šíitské osy“. Zároveň šlo o jasný revoluční defetistický rozchod

s nacionalistickými proudy, předkládajícími kapitalistický mír jako jedinou alternativu k válce pod heslem „Ani Gaza, ani Libanon, zemřu jen pro Írán!“.

Po brutálním zásahu státu, který stál život stovky našich třídních bratrů a sester, se pouliční protesty dočasně uklidnily – nebo by si to alespoň naši třídní nepřátelé přáli. Ve skutečnosti se forma třídního boje spíše změnila v rozptýlenější demonstrace a stávky v mnoha odvětvích, včetně těžby ropy, výroby cukru, nákladní dopravy, železnic a škol. V únoru 2018 vypukla nová vlna protestů a nepokojů proti nedostatku čisté pitné vody v provincii Isfahán, která se později rozšířila do provincií Chuzestán a Búšehr. Nedostatek nebo špatná kvalita vody byly v Íránu (a také v sousedním Iráku) již dříve rozbuškou mnoha protestů.

V listopadu 2019 sociální napětí vyvrcholilo dalším povstáním po dvousetprocentním zvýšení cen pohonných hmot, kdy demonstranti opět zapalovali policejní stanice, střediska milice Basídz,

mešity a domy imámů, blokovali dálnice a železnice. Došlo i k organizovaným rabováním benzínu z čerpacích stanic i vládních rezerv. Erupce byla opět potlačena kombinací síly – s nejméně 1 500 zavražděnými proletáři, cenzurní kampaní a výpadkem internetu – a obnovením částečných dotací na pohonné hmoty ve snaze odstranit bezprostřední příčinu třídní mobilizace. To nejlepší, čeho buržoazie na území Íránu tímto úsilím dosáhla, bylo prodloužení své agónie o nějaký čas a odložení nevyhnutelného nového oživení hnutí o několik měsíců. Částečně proto, že místní frakce buržoazie (ostatně stejně jako jakákoli jiná místní frakce buržoazie kdekoli na světě) nemá plně pod kontrolou místní ekonomické podmínky a nedokáže předvídat, kdy bude muset zaútočit na životní podmínky proletariátu, aby si zachovala vlastní míru zisku. Ale ještě důležitější je, že bojující proletáři v Íránu se nenechají tak snadno zviklat buržoazním oddělováním „bezprostředních“ a „historických“ nebo „ekonomických“ a „politických“ požadavků, a to navzdory všem sociálnědemokratickým silám v Íránu i v zahraničí, které se pokoušejí na internalizované buržoazní koncepty uvnitř třídního hnutí přisát a nafouknout je, aby ho mohly přesměrovat. V íránských ulicích a na náměstích, v dílnách, továrnách a na polích existuje všeobecné povědomí (byť povrchní) o souvislosti mezi tvrdými každodenními podmínkami práce a života a existencí státních struktur, které jsou tu od toho, aby je prosazovaly.

V lednu 2020 se tisíce protestujících střetly s bezpečnostními silami na teheránské univerzitě i na dalších místech poté, co „Revoluční gardy“ sestřelily ukrajinské dopravní letadlo. Stát reagoval masovým zatýkáním, ale také některými politickými „přiznáními“ a „omluvami“ – několik manažerů střední úrovně z „Revolučních gard“ bylo propuštěno. Příhodně pro místní vládců Covid-19 zasáhl Írán tvrdě. Jejich „strategie řízení Covidu“, která za sebou nechala desetitisíce mrtvých, jim nicméně poskytla další zbraň k potlačení

nepokojů a s výjimkou vzpour vězňů zdecimovaných infekcí se jim podařilo na chvíli nahodit křehkou fasádu sociálního smíru.

Ten trval až do roku 2021, kdy v provincii Sístán a Balúčistán vypukly masové nepokoje proti brutalitě státu poté, co „Revoluční gardy“ ruku v ruce s pákistánskými pohraničníky zmasakrovaly desítky pouličních obchodníků za „pašování“ ropy přes hranice. A konečně v horkých letních měsících roku 2022, které vedly k posledním otřesům, začaly opět násilné demonstrace proti nedostatku čisté pitné vody (opět stejně jako v sousedním Iráku) a prudce rostoucím cenám potravin.

První protest po vraždě Mahsy Aminiové se konal téhož dne před teheránskou nemocnicí Kasra, kde zemřela, a další následoval 17. září po jejím pohřbu v jejím rodném městě Sakkéz. Odtud se hnutí začalo rychle nabalovat a rozšířilo se do všech velkých měst i mnoha menších měst ve všech provinciích. V čele hnutí stály od počátku mladé proletářské ženy, které strhávaly a pálily své šátky jako symboly svého útlaču, obtěžování a násilí, kterému jsou vystavovány na základě stupidní abrahámovské morálky, a znovu získávaly veřejný prostor navzdory pravidlům omezujícím jejich společenskou roli na ty, které „vedou domácnost“.

Vzpouře však nezůstala omezena jen na otázku závoje. Sociální separace, jak vnucená naší třídě buržoazními ideologiemi shora, tak internalizovaná proletáři prostřednictvím socializace v rodině, škole, mešitě či armádě, se zhroutila. Hnutí prakticky zrušilo všechny rozdíly mezi proletářkami, které prodávají svou pracovní sílu kapitalistům přímo (tj. „mají práci“), a těmi, které se omezují na její nepřímý prodej prostřednictvím „domácích povinností“ při reprodukci pracovní síly svých manželů a synů (tj. jsou „ženami v domácnosti“), stejně jako všechny rozdíly věku a vzdělání.

Důležité je, že vzpoura také frontálně zaútočila na jeden z ústředních pilířů místní mutace dominantní buržoazní ideologie existující od doby

„islámské revoluce“ – institucionalizované sociální rozdělení a nerovnost mezi pohlavími. Protestující ženy se veřejně mísily, diskutovaly a přímo organizovaly se svými třídními bratry, společně se postavily silám „morální“ i „normální“ policie, „Revolučním gardám“ a milicím Basídž, vyplnily jejich kasárna, stejně jako banky, mešity a veřejné úřady. Muži proletáři byli nuceni čelit rozporům, které jsou vlastní komplexu jejich vlastních společenských rolí – dělníka, vojáka, manžela, otce, muslima, občana... Jejich třídní nepřítel, který je nutil ke každodenní dřině, vykořisťoval jejich pracovní sílu, posílal je do válek po celém regionu, věznil je, mučil a zabíjel pokaždé, když se vzepřeli svým životním podmínkám, a který nyní zabíjel jejich dcery, manželky a sestry jen proto, že si sundaly závoj, od nich stále očekával, že budou podporovat jeho ideologický narativ o svaté trojici rodiny, národa a náboženství.

Vyhořely Pahlavího paláce, vojenská velitelství, věznice a mučírny SAVAK (šáhovy tajné policie), ministerstva a budovy státních institucí. Proletáři se bratřili se svými třídními druhy v uniformách a nejpokročilejší menšiny navazovaly militantní styky se soudruhy v jiných zemích (v Iráku, ve Francii, ve Velké Británii...). Netřeba dodávat, že jako v každém militantním a všeobecném proletářském hnutí se začala bourat buržoazní separace, kterou si naše třída v dobách sociálního míru internalizovala. Proletářské ženy se aktivně účastnily všech aspektů boje po boku mužů. Ve svém rozvracení kapitalistické společnosti přesáhlo hnutí let 78-79 rámec bezprostředních potřeb boje. V dialektické jednotě praxe a teorie vyprodukovala militantní menšina hnutí také vlastní úroveň teoretického rozchodu s kapitalistickými společenskými vztahy založenými na vykořisťování lidské práce a odcizené a atomizované existenci, kterou reprodukuje. To zahrno-

Proč je právě toto vymezení genderových rolí tak důležité pro stabilitu stávajícího buržoazního režimu na území Íránu? Nejen proto, že čerpá svou základní ideologii z abrahámovské (islámské) morálky a jejích tradičních patriarchálních pravidel, ale také proto, jak nedílnou součástí sociálnědemokratické strategie předchůdkyně současného režimu – „Islámské revoluční rady (IRC)“ byla. Strategie, která měla vychýlit, zneškodnit a nakonec rozdrtit proletářské povstání v letech 1978-1979.

Bylo to hnutí, které rozvrátilo buržoazní společnost Pahlavího režimu – nesčetné stávky a okupace továren vedly k založení dělnických rad (šur) – jako jedné z forem proletářské sebeorganizace – organizujících jak boj, tak uspokojování každodenních potřeb bojujících proletářů. Když místní frakce buržoazie vyslala armádu, aby povstalece potlačila, dočkala se místo toho řady vzpour, sabotáží a atentátů na důstojníky.

valo kritiku jejích genderových projevů, jako je hypersexualizace žen, komodifikace intimních vztahů atd.

Malá poznámka na okraj: je typické, že západní feministky, které jásají nad hnutím v Íránu jako nad „ženskou revolucí“, jsou schopny rozpoznat a kritizovat projevy „útlaku žen“ jak na Západě, tak v Íránu, ale vždy je chápou odděleně jak od sebe navzájem, tak od jejich kořenů vyrůstajících z kapitalismu.

V rámci pokusu o ovládnutí hnutí IRC (a jejich v tuto chvíli stále ještě spojenci v rámci Jednotné fronty z řad levice – kteří se brzy stanou jejich obětmi – jako MEK/PMOE, různí leninisté atd.) udělala to, co historická sociální demokracie udělala v minulosti již mnohokrát – předstírala, že sdílí kritiku těchto aspektů života v kapitalistické společnosti, ale prohlašovala tyto věci za produkt „specifických politických podmínek“, čímž zastírala jejich kořeny v kapitalistickém způsobu

výroby. V tomto případě za specifické podmínky prohlašovala „dekadenci západního imperialismu“. Jako alternativu navrhovala „Jednotná fronta Íránu“ návrat k falešnému „společenství předků“, „prostému životu“, „přirozenému životu“ – v tomto případě k „ummě“, ale do stejné kategorie můžeme zařadit i ruskou „obščinu“ idealizovanou Kropotkinem, potažmo Leninem. V této mýtické minulosti, která ve skutečnosti nikdy neexistovala, byly sociální rozpory méně závažné. Každý v ní hrál svou „přirozenou“ roli a byl respektovaným a chráněným členem společenství – včetně žen. Revoluce pak znamená vzkříšení této fantazie a její ideologické a strukturální zdokonalení pod vedením „strany“ (v tomto případě IRC).

Tato ústřední role otázky „genderového apartheidu“ v ideologických kořenech režimu mulláhů znamená, že jakékoli hnutí, které ji a její symbolické vyjádření – závoj – zpochybňuje, nedává vládnoucí buržoazní frakci mnoho prostoru k manévrování a kompromisům, aby usměrnila hněv protestujících. Odpor proti závoji organicky vyrostl zevnitř proletářského hnutí a je spojen s dalšími sociálními požadavky, široce rozšířenými mezi radikalizovanou menšinou, mezi proletářkami i proletáři, přímo spojenými s brutálním násilím státu. To z něj činí velmi silný katalyzátor militantní konfrontace se státní mocí.

Samozřejmě to také otevírá prostor pro rozvoj slabin hnutí – tomu, aby se přehnaně soustředilo na opozici vůči současné politické podobě státu a tomu, aby se opoziční buržoazní síly prezentovaly jako politická alternativa a snažily se odvést hnutí od jeho třídního charakteru – jak jsme to mohli vidět během „protestů Gezi“ v Turecku (v roce 2013) nebo „protestů žlutých vest“ ve Francii (v letech 2018-19) (viz naše *bulletiny* č. 9 a 10). Ale z toho, co vidíme, a jak dosvědčují soudruzi ze skupiny **Antikapitalističtí pracující Íránu**, hnutí do jisté míry odmítá jakýkoli takový pokus a buržoazní opoziční síly v něm nemají

téměř žádný vliv, což jim zároveň nebrání v tom, aby se organizovaly jako antikomunistická reakční síla. Jak říkají soudruzi:

[...] zaniklá opozice buržoazie, od reformátorů po stoupence monarchie, levicové i pravicové bojůvky a nacionalistické sekty a levicové strany fascinovalé politickou mocí, všechny se stále prohlašují za alternativu!!! A tvrdí, že problémem dělníků je nedostatek vůdců a moci nad dělníky, která by je vedla. To znamená, že se označují za spasitele dělnických mas. V současné situaci nejsou schopni sehrát žádnou roli, ale během všeobecného povstání a tváří v tvář neschopnosti režimu postavit se povstání, a vzhledem k neexistenci hnutí dělnických rad, se budou snažit vymyslet co nejkatastrofičtější scénáře pro dělnické masy pod praporem pólů globálního kapitálu.

Prohlášení Antikapitalistických pracujících Íránu

Sem patří malá poznámka na okraj – ačkoli považujeme dělnické rady za historicky důležitou formu proletářské revoluční organizace, nutně ji nenadřazujeme ostatním formám, protože forma nikdy nebyla zárukou revolučního obsahu. Jinak samozřejmě sdílíme postoj těchto soudruhů.

Další jasnou ilustrací omezené schopnosti buržoazní opozice (v tomto případě propáhlavíovské frakce) usměrňovat hnutí je rozšířené skando-

vání heslo „**Smrt utlačovatelům, ať už je to šáh nebo ajatolláh**“. Ze zpráv, které máme k dispozici, i z videozáznamů demonstrací kolujících po internetu, lze vyčíst, že tento postoj není omezen pouze na militantní menšinu v hnutí, ale sdílí ho většina jeho účastníků – od protestujících v ulicích a školách Teheránu až po stávkující zemědělské dělníky.

Dělnické stávky jsou vlastně součástí hnutí od samého počátku a zasáhly mnoho odvětví od těžby ropy a plynu (nejdůležitější pro íránskou ekonomiku) až po výrobu cukru (včetně bojovných dělníků cukrovaru Haft Tapeh) a také školy a univerzity. Stávkovali také řidiči nákladních automobilů, kteří svými kamiony

blokovali dálnice, aby ochromili oběh zboží. Taktiku blokády silnic mnohokrát použily také masy pracujících z různých druhů neformálních zaměstnání a řad nezaměstnaných.

Ve skutečnosti stávkové hnutí předcházelo protestům po Mahsině smrti a s různou intenzitou a rozsahem probíhalo po celá léta. Kvalitativní rozdíl zde však spočívá v míře vědomého i praktického sblížení pouličního boje a boje na pracovišti. Pracující v cukrovarnickém a ropném průmyslu totiž tentokrát stávkovali, aby vyjádřili svůj třídní hněv po Mahsině vraždě a ze solidarity se zatčenými protestujícími a radikálními studenty okupujícími Teheránskou univerzitu. Stávkující v ropném průmyslu vysílají své delegace, aby se zúčastnily pouličních protestů a nepokojů, zatímco studenti a další protestující navštěvují okupovaná pracoviště. Tyto druhy militantních vazeb se organicky rozvíjejí a vznikají silněji než během masových proletářských hnutí v minulých letech.

Navzdory tomu, co jsme právě řekli, musíme přiznat, že podle informací, které máme, si poslední nepokoje v Íránu zachovaly dominantní podobu pouličního protestního hnutí. Protesty byly masové a násilné a často dokázaly zcela ovládnout ulice a náměstí a přimět íránskou buržoazii a její hlídací psy, aby se báli o svůj život. Ekonomika byla zasažena, ale zdaleka nebyla zcela zastavena. Stávky byly četné a konfrontační, ale ne natolik rozsáhlé, aby zcela zastavily výrobu. Navíc, i když byla některá pracoviště obsazena, otázka vyvlastnění výrobních prostředků a jejich obrácení pro potřeby boje nebyla prakticky nastolena.

Stejně tak represivní aparát státu dostal určité trhliny v podobě některých odmítnutí rozkazů a dezercí řadových vojáků. Objevily se dokonce zprávy o tom, že někteří příslušníci milicí Basídž přešli na druhou stranu. Jako celek nebyl však dopad revoluční agitace a zbratřování dostatečně silný, aby ochromil

schopnost státu potlačit hnutí, o čemž svědčí i následná krvavá lázeň.

Íránský stát nasadil všechny své síly, aby povstání potlačil. Policie, náboženská policie, „Revoluční gardy“, Basídž, armáda a po zuby ozbrojené skupiny prorežimních bastardů v obrněných vozidlech se proháněly proletářskými čtvrtěmi a při nočních nájezdech střílely a zabíjely nalevo i napravo, brány obsazených univerzit a továren byly vyhozeny do povětří výbušninami, aby mohly být zatčeny osoby uvnitř, represivní složky zatýkaly a brutálně bily příbuzné známých organizátorů boje, otrávily stovky školaček jako pomstu za jejich vzdor. Tisíce lidí byly zavražděny, někteří z nich veřejně popraveni – desetitisíce lidí byly uvězněny a krutě mučeny. Zároveň byly přísně omezeny komunikační prostředky – na mnoha místech Íránu došlo k výpadku mobilní sítě a internetu.

A jako vždy stát zahájil propagandistickou ofenzívu – označil naši třídu za „teroristy“, „odpadlíky“ a „zahraniční agenty“. Jako vždy věnuje veškeré úsilí reprodukci falešných společenství národa a náboženství, aby popřel existenci protichůdných třídních zájmů mezi proletariátem a buržoazií. Slibuje „reformy“ a „lepší řízení“ a „benevolenci“ výměnou za disciplinovaný návrat proletářských mas z ulic do jejich jednotlivých

domovů, jednotlivých pracovišť, jednotlivých rodin. Přijměte svou atomizovanou a odcizenou existenci poslušného dělníka a občana!

V důsledku vyčerpání a brutálního potlačení je nyní třídní povstání v Íránu v útlu, ale není poraženo. Ještě v červnu 2023 pokračovaly střety mezi vzbouřenci a represivními složkami, i když jen sporadicky. Očekáváme, že se tento region opět dostane do čela celosvětového boje naší třídy.

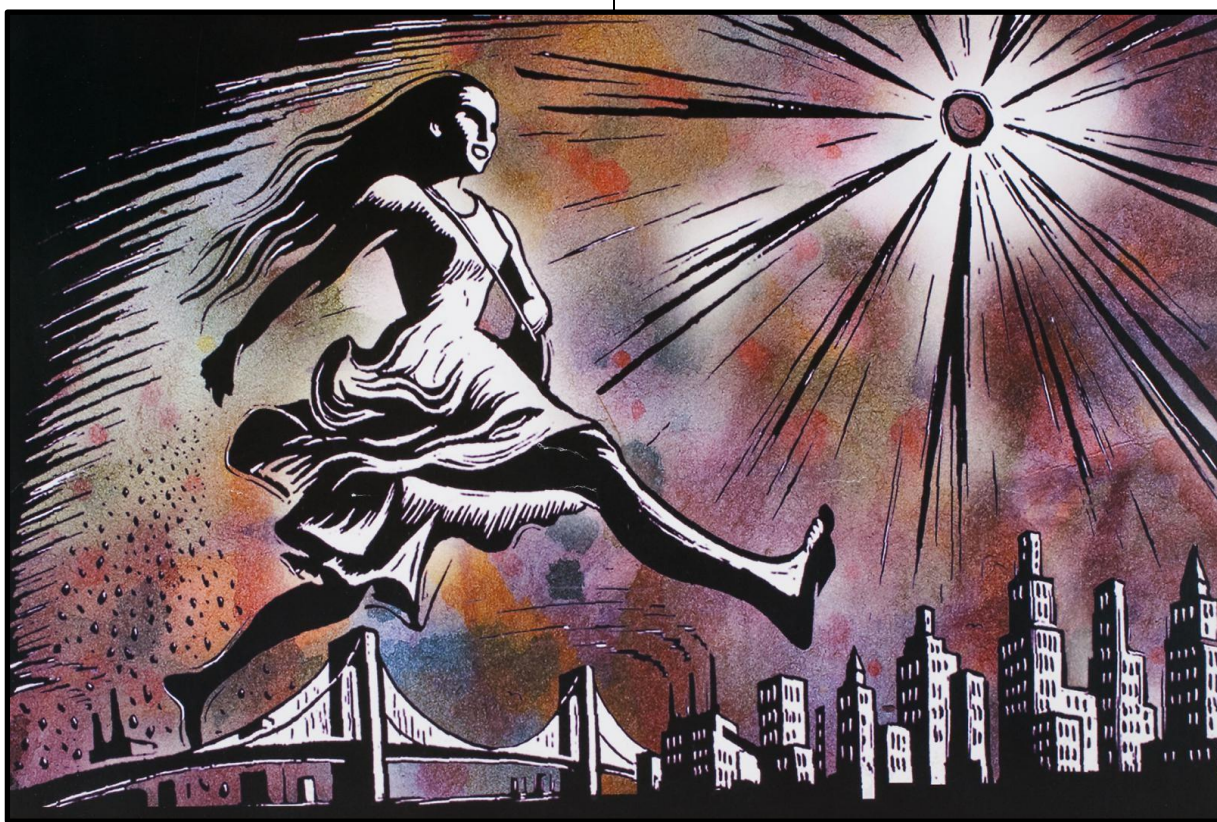
Írán (a oblast „Blízkého východu“ obecně) je již po desetiletí předvojem celosvětového proletářského hnutí a cykly neuvěřitelně brutálního násilí Státu a neúprosných propagandistických kampaní

proti tomuto hnutí jsme v minulosti viděli již mnohokrát. Přesto se jim nepodařilo zabránit vzplanutí mnoha proletářských rebelií – od povstání v Iráku v roce 1991 (viz náš bulletin č. 3), přes „arabské jaro“ s vrcholy v Egyptě a Tunisku (viz zvláštní vydání našeho bulletinu), „protesty v Gezi parku“ v Turecku až po opakující se hnutí na území Libanonu, Íránu a Iráku opět v minulém desetiletí (viz naše bulletin č. 11 a 14).

Všimli jsme si, že tendencí těchto bojů (celosvětově, ale „Blízký východ“ je v tomto smyslu opět v čele) je jejich opakující se charakter a kontinuita, kdy jiskrou, která povstání odstartuje, může být nějaký bezprostřední důvod, ale třídní konfrontace se nikdy neodehrávají jen v do sebe

To platí zejména v době, v níž žijeme, v době rostoucí polarizace globálních buržoazních frakcí do protichůdných ekonomických, politických a vojenských superbloků. Musíme vymanit naši pracovní sílu z kapitalistické pacifikační mašinérie (ideologické a/nebo vojenské) vždy připravené „nastolit mír a demokracii“ kdekoli na světě, kde proletariát zvedne hlavu. Vskutku, musíme na ni zaútočit a odsoudit ho! Íránská armáda a „Revoluční gardy“ se prostřednictvím různých zástupců účastní různých vojenských konfliktů po celém „Blízkém východě“ (o tom a o souvisejících ekonomických zájmech jsme se krátce zmiňovali v našich předchozích textech o Íránu) a nyní se také angažují na straně Ruska v konfliktu

uzavřené bublině okamžiku. Paralelně a mezi jednotlivými velkými výbuchy často probíhá stávkové hnutí a na předchozí hnutí se vědomě odkazuje, analyzuje je a poučení z nich vyvozuje početná radikální menšina. Jinými slovy, existuje tu určitá militantní kontinuita.

Vždy trváme na tom, že nejlepším způsobem, jak podpořit třídní boj v jiné části světa, je povstat a bojovat proti našemu vlastnímu vykořisťování v „našich“ zemích, tj. tam, kde se přímo extrahuje hodnota z naší práce, a útočit na „naši“ buržoazii a její stát tam, kde se nás její násilí a ideologická nadvláda přímo dotýká.

na Ukrajině. Íránští žoldáci a „poradci“ jsou na ukrajinských bojištích a íránské zabijácké drony bombardují ukrajinská města.

Pouze koordinovaný třídní odpor, jak na vojenské frontě v podobě odmítání rozkazů, dezercí, atentátů na důstojníky a vzpour, tak na domácí frontě v podobě stávek, nepokojů a blokád – se zvláštním důrazem na zastavení výroby a dodávek zbraní na frontu, návrat vojáků domů a odmítnutí útoku na životní podmínky proletariátu ve válečné ekonomice – může zastavit krutost kapitalistické války. Nikoli však ve prospěch kapitalistického míru, který není ničím jiným než věčným *interbellem*, tj. obdobím příprav na další

cyklus vojenského krveprolití a sám o sobě pokračováním třídní války proti naší třídě. Postavme se jak kapitalistické válce, tak kapitalistickému míru z revolučně defetistické pozice proti všem buržoazním táborům a proměňme je v globální třídní válku!

Vyzýváme také k mezinárodní proletářské solidaritě s našimi třídními bratry a sestrami v Íránu.

Můžeme jim pomoci tím, že budeme útočit na zájmy a představitele íránského státu (režimu i opozice) v místech, kde žijeme. Proměňme životy současných i minulých (a potenciálně i budoucích) řezníků proletariátu v Íránu v peklo!

Ti z nás, kteří žijí v geograficky blízkých regionech, musí převzít úkol ukrýt proletářské militanty z Íránu před strašlivými státními represemi, kterým čelí, pomoci jim přeskupit se a materiálně je podpořit (jak se o to snaží mnozí třídní militanti na území Iráku).

Nejdůležitějším úkolem třídních militantů ve zbytku světa je vyjasňovat a bránit proletářskou povahu hnutí v Íránu proti všem druhům buržoazních falzifikací a pomáhat šířit materiály komunistických kolektivů z Íránu, jako jsou například soudruzi z **Anti-kapitalistických pracujících Íránu**, diskutovat s nimi a organizovat se spolu s nimi v celosvětové komunitě boje.

Naším cílem jako komunistů je úplné zničení kapitalismu a jeho státu a jeho nahrazení beztrádným lidským společenstvím prostřednictvím globální komunistické revoluce. Nedávné třídní vzednutí v Íránu samozřejmě samo o sobě – omezené jak geograficky na území jednoho státu, tak hloubkou svého rozchodu s totalitou kapitalistické reality – nic takového nepředstavuje. Přesto jej nejen považujeme za jeden z nejdůležitějších projevů třídního boje v našem dosavadním životě, ale rádi bychom zdůraznili, že jej také považujeme za nedílnou součást historického hnutí proletariátu proti vykořisťování. Každý projev naší třídy, i ten dílčí a dočasný, směřující k destrukci kapitalistických společenských vztahů, totiž vědomě, ale častěji nevědomě, dláždí cestu ke komunismu svou praxí, svými poučeními a chybami, svými vítězstvími a porážkami, svým přivlastněním si revolučního programu.

Aby byla revoluce možná, musí se třídní konfrontace jako v Íránu, ale ještě hlubší, rozvinout po celém světě. Vzhledem k realitě přípravné fáze nové světové války a ekologické katastrofě, v níž žijeme, to může být jediná možnost, jak může lidstvo přežít.

Revoluce nebo smrt!!!

ČTĚTE TAKÉ

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na autistici.org/tridnivalka

عليه سرمایه

تریون کارگران ضد سرمایه داری

<https://alayhesarmaye.com/>

PROTI KAPITÁLU – TRIBUNA ANTIKAPITALISTICKÝCH PRACUJÍCÍCH

(Citáty)

[...] Navzdory masovým pouličním demonstracím v těchto několika měsících kapitalistický islámský režim nevidí skutečné nebezpečí v masových pouličních demonstracích nebo v kontroverzích izolovaných opozičních kruhů, ale v existenci dělnické třídy, která pohání koloběh práce a kapitalistické výroby. Dokud tato dělnická třída neuplatňuje svou třídní moc a dokud se cyklus kapitalistické výroby točí, nemá se buržoazie čeho obávat ze strany jakékoli síly. Režim se nad touto otázkou dostatečně zamyslel a učinil z ní základ svého jednání, proto islámský režim shledal současné hnutí zranitelným a útok proti němu je jediným řešením. To vše je důkazem toho, že Islámská republika pokračuje v popravách s nepopsatelnou krutostí [...]. Má současné povstání možnost zastavit vraždící mašinerii Islámské republiky?

Výše uvedený výklad obsahuje jasnou odpověď na tuto otázku. A to, že tuto roli může sehrát pouze široký a celonárodní vstup pracujících mas na pole třídního boje. Ještě životně důležitější, zásadnější a osudovější otázkou je, že pokud tak dělníci učiní, jak k tomu dojde a s jakým třídním horizontem? S jakým uspořádáním organizovaných třídních sil a s jakým přístupem vstoupí na široké pole třídního boje? Je zřejmé, že jejich prvním krokem by mělo být zastavení pracovního cyklu a výroby kapitálu na široké a celonárodní úrovni. Dělnická třída to v dějinách udělala už mnohokrát, ale ne pro své vlastní třídní požadavky, ne z vlastní vůle, ne s vlastní radikální třídní strategií a přístupem, ale na příkaz té či oné buržoazní opozice, té či oné politické strany usilující o moc, té či oné buržoazní mafie, která dosud určovala průběh věcí. Tentokrát však může dělnické hnutí vyvrátit základy minulosti a vstoupit na pole s novým plánem a silnou třídní vůlí a odhodláním proti kapitalismu. Dělnická třída je schopna donutit islámskou buržoazii k bezpodmínečnému propuštění všech vězňů tím, že se uchýlí k uzavření pracovního a výrobního cyklu. Ale setrvání na stejné úrovni požadavků, včetně propuštění všech politických vězňů, neznamená konec tohoto třídního boje. Dělnická třída

musí překonat proces opakování historického selhání a musí navždy zastavit buržoazní katy a masakrující mašinerii tím, že se opře o stávku na celonárodní úrovni.

Protože toto je malý krok směrem k uplatnění moci a prosazení antikapitalistické třídní vůle proti vládnoucímu režimu kapitálu. Dalším krokem může být co nejširší příprava na uplatnění větší třídní moci. Desítky milionů vzbouřených a protestujících dělníků [...] mohou své povstání a celonárodní stávku proměnit v organizovanou antikapitalistickou sílu rad. Dělnická třída s touto silou a rozsahem svého formování a organizování by se měla vydat cestou obsazování pracovních a výrobních center, a tím marginalizovat plány a pokusy jakéhokoli typu levicové či pravicové buržoazní opozice. Tímto radikálním přístupem realizovat způsob převzetí výsledku práce a výroby následných generací dělnické třídy z rukou kapitalistické třídy. To vše může být realizováno a je to jediná skutečná cesta k zastavení všech poprav islámského režimu.

Uchylovat se k řešení prostřednictvím vlád a kapitalistických institucí, uvolnit místo hrstce demagogů toužících po zisku a prosit o jejich podporu, nejenže není lékem na bolest, ale otravuje a převrací sílu našeho rozhodujícího osudu.

★ Jedině síla třídní jednoty pracujících je schopna zastavit popravčí mašinerii islámského režimu kapitálu – prosinec 2022 ★

Když někteří pracující v Íránu, zejména ti, kteří se prohlašují za průkopníky boje pracujících mas, dělají pokusy kolem toho, že vůdci britských a německých, francouzských, italských a skandinávských odborů podporují „odborářská práva“ íránské dělnické třídy, nemůžeme než konstatovat, že dějiny se opakují!!! Toto slovo má samozřejmě emocionální aspekt, ale jeho pozemský, materiální a třídní výraz a význam spočívá v tom, že okouzující moc kapitálu při vymývání mozků lidí je milionkrát větší než u předchozích společenských systémů. Jenže po strašlivém a zločinném bombardování Vietnamu predátorskou americkou armádou byla jen

hrstka těchto odborů a odborových vůdců pod silným tlakem ze strany pracujících a veřejného mínění donucena promluvit. Nikdy jindy od nich nikde na světě nezazněl hlas na podporu dělníků. Během sporů mezi kapitalistickými státy a různých válečných konfliktů vůdci odborů, bezpochyby spojenci kapitalistického státu své vlastní země, vždy pracovali na posílení jedné části buržoazie proti jiné její části v jiných zemích. Tvůrci politiky, plánovači a vůdci odborů jsou součástí kapitalistické třídy těchto zemí a zastupují buržoazii v odborovém hnutí a mají významný a nepopíratelný podíl na vlastnictví a moci i ziscích kapitálu v největších trustech. Odborové předáci a reformisté, kteří se vnucují dělnickému hnutí, se podílejí na brutálním vykořisťování pracujících mas na celém světě a jsou také důležitou součástí občanské politické struktury a kapitalistického státu. Každá jejich politika a rozhodnutí směřuje k rozpuštění a začlenění dělnického hnutí do nelidského řádu kapitálu a k pohřbení každého protikapitalistického protestu dělnické třídy na hřbitově kapitalismu. Odbory nikdy, ani během pokračujícího krveprolití a mučení ze strany šáhova kapitalistického režimu, ani během nástupu surové islámské buržoazie, nepodpořily boje pracujících mas v Íránu a dokonce ani neprojevily žádnou formu třídní solidarity s íránskými dělníky. Při krvavé lázni a vraždění politických vězňů v roce 1989, při masakru sedmi tisíc bojovníků za svobodu islámskými vládci kapitálu, navzdory velkému úsilí levicových sil v exilu nebyl žádný z těchto svazů a jejich vůdců ochoten napsat ani jedinou řádku protestu proti této genocidě. Jen mlčeli a nezajímali se o to. Při masovém povstání dělníků a pracujících v lednu 2018 tyto odborové svazy i se svými vůdci mlčely a dokonce ani nepožádaly dělníky, aby na 30 protestovali a vyjádřili tak solidaritu a podporu pro íránské dělnické hnutí. Zopakovaly a projevíly stejnou nestoudnou reakci na slavné povstání íránských dělníků v listopadu 2020. Dělalý to tak vždy, všude a za všech okolností. Historie si nepamatuje, že by tyto odbory a jejich vůdci pod hlavičkou solidarity s bojem dělníků té či oné země požadovaly zastavení kapitalistického výrobního cyklu na několik vteřin. Zastavení výrobního cyklu!! Vůbec ne!! Ani nikdy nevydaly výzvu k několikaminutovému pouličnímu protestu.

Celá tato hanebná historie jasně vypovídá o skutečnosti. Jestliže dnes šéfové odborů, tito obhájci zájmů buržoazie v dělnickém hnutí v Anglii, Německu a Francii nebo kdekoli jinde, vydávají výzvu k podpoře „práv pracujících mas v Íránu“, nežádají přitom zároveň pracující své země, aby se připravili na pochod k parlamentům!!! To má jediný význam! A to ten jednoznačný pozemský a materiální význam, že odbory jako neoddelitelné součásti buržoazního řádu a koordinační mašinerie dělají to, co chce jejich vlastní buržoazní stát. Jejich úkolem je totiž obětovat dělnickou třídu a podřídit si sílu pracujících, aby sloužili a posilovali jednu část buržoazie proti jiné části, a také bránit a posilovat jeden pól kapitalismu proti druhému pólu a upevňovat

postavení a základů stranického vládnutí, a to od jednoho pólu buržoazie proti straně, režimu a jinému pólu. Totéž udělali v Polsku, Latinské Americe a všude jinde. Je jen málo amerických převratů, které zvítězily bez pomoci odborových předáků.

Pokud dnes tyto odbory a jejich vůdci zvedli prapor podpory „práv íránských pracujících“, není to nic jiného než klamavá lež. Protože hrají roli podporovatelů státu kapitalistů a plní misi obrany systému námezdního otroctví. Současná role odborů, stejně jako ostatních kapitalistických institucí, spočívá v tom, že se stávají nástrojem, stejně jako ostatní prostředky a nátlakové páky kapitalistického státu Ameriky a jeho západních spojenců proti islámskému režimu kapitálu, stejně jako jsou roajalistický Reza Pahlaví a další pravicové politické páky zodpovědné za to, že hrají podobnou roli. Rozdíl mezi prvními a druhými je pouze jeden. Odbory, stejně jako ostatní kapitalistické instituce, vykonávají svou obvyklou a rutinní práci, ty druhé jsou sice ještě příliš kontroverzní, ale špatně pochopily fakta. Zatímco západní blok kapitalismu nikdy nezapomínal na příznivé a nepříznivé alternativy, přes všechnu svou historickou třídní sterilitu dobře ví, že exhumování lidí jako roajalista „Réza Pahlaví“ a jim podobní nemají schopnost stát se alternativou. Celý jejich potenciál a význam lze shrnout do toho, že se stávají pákou pro vyvíjení nátlaku. Vyvíjením tlaku chtějí přivést Islámskou republiku k rozumu a přesvědčit ji, aby se připojila k západnímu bloku. Stručně řečeno, to, co odbory dělaly a stále dělají, nemá nic společného s jakoukoli formou podpory „práv“ a bojů íránských dělníků, protože nejde o nic jiného než o plnění jejich povinností v současných konfliktech buržoazních států ve prospěch té či oné vlády. Je katastrofou, pokud íránský dělník padne do pastí těchto demagogů. Íránské dělníky musí pochopit svou vlastní antikapitalistickou třídní sílu, tuto třídní sílu zorganizovat a použít proti kapitalismu. Sdílejme tento bod s dělnickými masami v Evropě nebo kdekoli jinde. Respektujeme jejich smysl pro solidaritu, ale je nešťastné, že tato solidarita slouží hanebným cílům odborů a jejich zkorumpovaných a zaprodaných vůdců. Pokud mají evropští dělníci odhodlaní a vůli k třídní solidaritě, měli by tuto podporu a solidaritu projevit pod slavným praporem dělnického internacionalismu a jeho antikapitalistického cíle. Na protest proti věznění, mučení a zabíjení dělníků v Íránu, v solidaritě s třídním bojem íránských dělnických mas, by evropská dělnická třída měla ve svých zemích zastavit cyklus generování zisku kapitalismu, a tím narušit politicko-ekonomický řád kapitalismu. Kdyby takto jednali, jistě by otevřeli novou kapitolu své třídní úlohy v osvobození lidstva pro dělnictvo na celém světě. To, že tak nečiní, je ubohé a hodné té nejradikálnější kritiky.

★ Několik kritických slov k obhajobě „práv“ íránské dělnické třídy ze strany evropských odborů –
9. února 2023 ★

UKRAJINA: Nové v „anarchismu“?

NÁRODNÍ SEBEURČENÍ A SHODA ZÁJMŮ S KAPITÁLEM?!

NÁSLEDUJÍCÍ ŘÁDKY JSOU KRÁTKOU ODPOVĚDÍ na článek Wayne Price zveřejněného na webu AFed. Zpoždění, s jakým naše stručná reakce přichází můžeme čtenářům vysvětlit pouze tím, že jsme se z textu „*Propadají anarchisté válečné horečce?*“ nemohli dlouho vzpamatovat. Měli jsme za to, že ani tak programaticky nesourodá a pomatená organizace jakou je Afed se nemůže odklonit alespoň od základních principů anarchismu, když už ho má v názvu. Ale mylili jsme se.

V souvislosti s válkou na Ukrajině, pod rouškou specifických podmínek a kritické podpory se Wayne Price (a jeho vydavatel AFed) snaží do anarchismu (který chápeme jako revoluční hnutí a součást všeobecného boje proletariátu proti diktatuře kapitálu) vnést zásadní prvky buržoazní ideologie, které jsou v přímém rozporu s anarchistickým programem emancipace lidstva. Přičemž podotýkáme, že tento program nevychází z toho či onoho textu takového či makového anarchistického teoretika, ale zformoval se v opozici vůči kapitalismu, v boji proti němu a jako jeho negace.

ANARCHISTÉ PRO NÁROD?

Koho vlastně „anarchisté“ z AFed na Ukrajině podporují? Wayne Price se nás snaží přesvědčit, že „utlačovaný národ“. Prohlašuje, že: „Anarchisté odmítají nacionalismus, nikoli však cíl národního sebeurčení (...) zahrnující svobodu národa zvolit si, jaký politický systém chce (např. demokratický stát, centralizovaný stát nebo žádný stát [anarchii]) – a jeho svoboda rozhodnout se, jaký ekonomický systém chce (státní socialismus, kapitalismus, libertinský socialismus).“

To, že „anarchisté“ operují s pojmem národa, je pro nás novinka! Až do teď jsme totiž měli za to, že anarchisté se staví proti národovectví a jeho materiálním důsledkům jakými jsou národní stát,

národní sebeurčení, národní jednota a v konečném důsledku právě i válka mezi národy.

Revoluční anarchisté vždy zastávali proti-národní postoje, a to z dobrého důvodu. Jestliže se shodujeme, že společenské vztahy odpovídají stupni vývoje materiální výroby a vytvářejí také principy, ideje, a kategorie podle těchto společenských vztahů,

pak je jasné, že i tyto ideje, tyto kategorie jsou jen historické a přechodné produkty, které se tvoří a zánikají. Takovou idejí je i národ, uměle vytvořená entita, historický produkt vývoje výrobních sil, který buržoazii posloužil k uskutečnění její revoluce, k ustavení jejího panství. A také k tomu, aby ke svému projektu připoutala proletariát, aby ho rozdělila do národních států, aby ho přesvědčila, že jeho zájmy jsou totožné se zájmy kapitalistů stejné národnosti, aby ho mohla fyzicky i ideologicky lépe kontrolovat.

Národ je umělou aliancí vykořisťovaných a vykořisťovatelů. Ona „nezávislost, kultura a národní svoboda nějakého ná-

roda“, s kterou přichází Wayne Price je jen terén, na kterém nás může buržoazie po libosti vykořisťovat a utvrzovat nás v přesvědčení, že honí-li nás do práce otrokář, který mluví našim jazykem, je naše dřina snesitelnější.

Ustavení proletariátu jako třídy neustále podrývá vzájemná konkurence proletářů coby svobodných a navzájem si rovných prodejců zboží, pracovní síly. Všechny ideologické, politické a vojenské síly upevňují tuto atomizaci, na níž spočívá sociální smír a buržoazní řád. Proletariát se rozpadá na lid, tuto buržoazní negaci vykořisťovaných jakožto univerzální bytosti, jako třídy stojící v antagonismu ke kapitálu. A tato negace v konečném důsledku rovině vrcholí masakrem v kapitalistické válce.

Ustavení a existence národních států neodstranilo samotnou podstatu buržoazie – konkurenci – která buržuje nutí brutálně se stavět proti sobě navzájem a vzájemně se konfrontovat na všech rovinách ohledně rozdělení výrobních prostředků a trhů. Jednota uvnitř buržoazie (třeba v rámci národního státu, mezinárodních dohod atd) se ustavuje proto, aby v obchodní válce (a také třídní válce) získala co nejlepší podmínky. Tato jednota se kdykoli může rozpadnout na různé specifické frakce, které budou prosazovat své zájmy ve vzájemných střetech.

Proto je každý mír jen fází blížící se války. Naproti tomu každá akce proletariátu – jakkoli dílčí – v níž jedná sám za sebe a své zájmy obsahuje potvrzení proletariátu a jeho boje za všeobecnou sociální revoluci.

Proto se anarchismus jakožto revoluční hnutí od počátku staví proti vlasti, národu a národnímu boji a usiluje o zrušení všech hranic a národů. Revoluční anarchisté nepodporují jeden národ proti druhému, ani „ten slabší“, ani „ten napadený“ ani „ten utlačovaný“. Revoluční anarchisté stojí na straně proletariátu na obou stranách fronty.

SHODA ČÍCH ZÁJMŮ?

Price vysvětluje fakt, že někteří „anarchisté“ bojují za zájmy ukrajinského státu jakousi dočasnou „shodou zájmů mezi západním imperialismem a ukrajinským lidem“.

Pokud mají „anarchisté“ pocit, že se jejich zájmy „dočasně“ protínají se zájmy buržoazie, měli by se vážně zamyslet nad tím, o jaké zájmy tu vlastně jde. V případě Ruska a proti němu stojících západních mocností jde o rozšíření sféry vlivu respective udržení statu Ukrajiny jakožto nárazníkového pásma.

Pokud je nám známo, anarchistům, coby součásti hnutí naší třídy, jde a vždycky šlo o uskutečnění sociální revoluce. O realizaci zájmů utlačované třídy, o její osvobození z pod jha kapitalismu o uskutečnění skutečné lidské komunity.

Tak jakápak shoda zájmů?

Stejně jako není v zájmu proletariátu budování nových továren (v kterých bude svou životní energii ve špíně a potu vyměňovat za nuzáckou mzdu a přispívat nejen k bohatnutí konkrétního kapitalisty – majitele, ale především reprodukovat celý sociální vztah kapitálu, který ho zotročuje), tak v jeho zájmu není ani obrana národních hranic, celistvosti území, demokracie nebo lidských práv, které jsou jen rámcem jeho vykořisťování a nástrojem kontroly.

Wayne Price se ohání příkladem Přátel Durrutiho. Ale jejich kritiku jednotné fronty ani v nejmenším nepochopil. Jednotná fronta, kterou PD kritizují přece není jen jednotná formální organizace, účast anarchistů ve vládě či kolaborace s tou či onou stranou, ale i aliance neformální, jednotný postup boje za a ve jménu buržoazního programu, rezignace na program proletariátu a jeho odkládání na dobu „po válce“, tedy právě ona shoda zájmů, o níž byla řeč výše.

Přátelé Durrutiho skutečně nepožadovali stažení anarchistů z fronty, což se ale z historického hlediska ukázalo jako rozhodující chyba. Zatímco proletáři na Aragonské frontě se domnívali, že svým bojem hájí probíhající sociální revoluci proti fašistům, demokratické antifašistické strany uskutečňovaly kontrarevoluci v zázemí. Jinými slovy, místo toho, aby špaňeští anarchisté mrzli v zákopech a trpěli nedostatkem zásob i munice, měli se raději vydat do Barcelony a Madridu zatočit se silami, které pod rouškou jednotné antifašistické fronty krok za krokem obnovovaly panství kapitálu. Španělskou revoluci porazili jak fašisté, tak právě a především „demokratické strany“, které jim připravily terén.

Na Ukrajině nyní žádná proletářská revoluce neprobíhá a proletáři na frontě bez diskuze umírají jen a jen za buržoazní stát a jeho zájmy. Proto nemůžeme než opakovat, co už mnozí zdůraznili před námi. Proletariát nemá žádný zájem, aby bránil svůj stát nebo aby bojoval za demokracii. Demokracie ani „náš vlastní stát“ není terén, který by byl třídnímu boji příznivější – právě naopak.

Heslem ukrajinského proletariátu není „Sláva Ukrajině“ (lepší, demokratičtější, sociálně spravedlivé a vůbec takové, jaká v realitě kapitalistických vztahů vůbec nemůže existovat), ale „Ani muže ze závodu, ani halír ze mzdy!“

JAKOU SOLIDARITU?

Kapitalistický svět a jeho hluboké sociální rozpory můžeme pochopit pouze optikou proletářského boje, který je a nutně musí být internacionalistický. Proletariát, ať už se nachází v jakékoli zemi, ať čelí jakýmkoli podmínkám tvoří jednu jedinou mezinárodní třídu a z logiky věci stojí proti jednomu stejnému nepříteli.

Buržoazie a její ideologové (i když si nakrásně mohou říkat „anarchisté“) spočívá právě v popírání univerzálního charakteru podmínek boje proletariátu, ve zdůrazňování specifík té či oné situace.

Buržoazie se nám snaží vnutit terén, na kterém nás může nejlépe porazit. Jinými slovy, buržoazie nechává proletariát „zapomenout“, že tvoří jedinou univerzální třídu, a vnucuje mu terén konfrontace, který jí nejlépe vyhovuje. Tak nám může diktovat rámec války, kam nás posílá: mezinárodní sjednocenou sílu buržoazie proti izolované aktivitě naší třídy, omezené na tu či onu oblast. Buržoazní politika pro proletariát, sociálně-demokratická politika, drží proletariát každé země v mezích jejích hranic, transformuje „internacionalismus“ naší třídy do sbírek, petic, parlamentních interpelací a „solidarity“ prostřednictvím bankovních převodů a podpůrných emailů. Taková forma aktivity je nejen pro buržoazii naprosto neškodná, ale také transformuje potřebu

přímé akce proti kapitálu ve spolupráci s buržoazií.

Anarchistům nejde o tento druh „solidarity“ s proletáři (nikoli s lidem) na Ukrajině, ale spíše o to, abychom společně s nimi prosazovali stejný boj, stejné zájmy, komunitu boje, a to na celém světě. Proti této falešné „solidaritě“ stavíme skutečnou solidaritu, která je výsledkem společného boje.

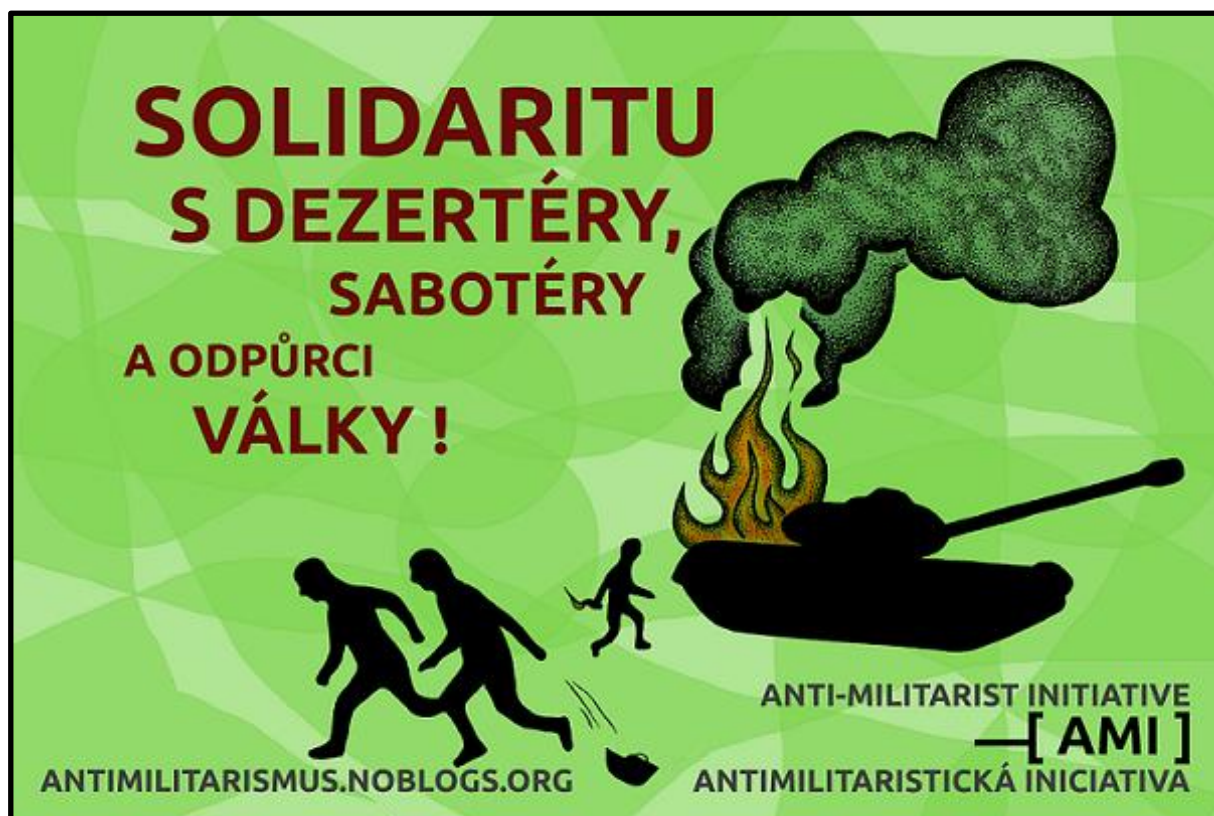
CO ŘÍCI ZÁVĚREM?

Waynu Priceovi by měl někdo sdělit, že postoje, které zastává (nejen ve vztahu k válce na Ukrajině) nejsou postoje anarchistů, ale liberálů.

A Anarchistická federace by se měla rozhodnout, zda by nebylo lepší vzdát se slova „anarchistická“ ve svém názvu, protože to absolutně neodpovídá postojům, které zastává. Dnes stojí Afed více než jednou nohou v táboře válečných štváčů, kteří ve jménu obrany imaginární demokracie, národního sebeurčení a dalších konceptů, které jsou proletariátu (a tím spíš anarchistům) naprosto cizí, podporují vzájemný masakr proletářů na Ukrajině.

A rozšíří-li se současný válečný konflikt i na zbytek Evropy, bude snad na jatka ve jménu téže pomýlené a ve své podstatě buržoazní ideologie posílat i naše bratry a sestry?!

**TŘÍDNÍ VÁLKA & ANTIMILITARISTICKÁ INICIATIVA
KVĚTEN 2023**

Je důležité poznamenat, že skupina Třídní válka není součástí českého anarchistického hnutí, v ulicích ji nikdo nikdy neviděl, nikdo nikdy neslyšel o tom, že by organizovala nějakou skutečnou akci a je otázkou, zda má více než jednoho člena.

Perla kontrarevoluce // Česká anarchistická federace (AFed) – 4. června 2023

★ TŘÍDNÍ VÁLKA se považuje za součást praktického a historického hnutí proletariátu a jeho boje proti diktatuře kapitálu. Revolučního sociálního hnutí, v jehož rámci se vykořisťovaná třída ustavuje jako třída revoluční, jako celosvětová síla spojená v boji proti svému dějinnému nepříteli – buržoazii, jako síla, která odstraní veškeré panství, veškeré vykořisťování a všechny státy.

Toto hnutí, které můžeme po libosti nazvat anarchistickým nebo komunistickým, se zhmotňuje v nejrůznějších konkrétních podobách, formálních i neformálních a je přítomno v jakémkoli proletářském boji, který útočí na kapitál.

Kritériem příslušnosti k tomuto hnutí není licence udělovaná nějakou „anarchistickou organizací“, ale pouze praktická věrnost proletářskému programu zrušení námezdní práce, státu a kapitálu a uskutečnění společnosti skutečné lidské komunity.

V tomto rámci neustále probíhá diskuze o vyjasňování revolučního projektu naší třídy, mimo jiné i v reakci na materiální a ideologický vývoj kapitálu.

Tato debata pochopitelně probíhá i o současnou válku na Ukrajině. Ale tato diskuze, stejně jako jakákoli jiná diskuze, která nemá být jen sterilní prezentací různých názorů, musí být založena na sdílených předpokladech, na společných postojích, kterými jsou pro nás antimilitarismus, internacionalismus a revoluční defetismus. Stručně řečeno, musí být založena na odmítnutí podporovat jednu nebo druhou válčící stranu. Na postoji, že pokud

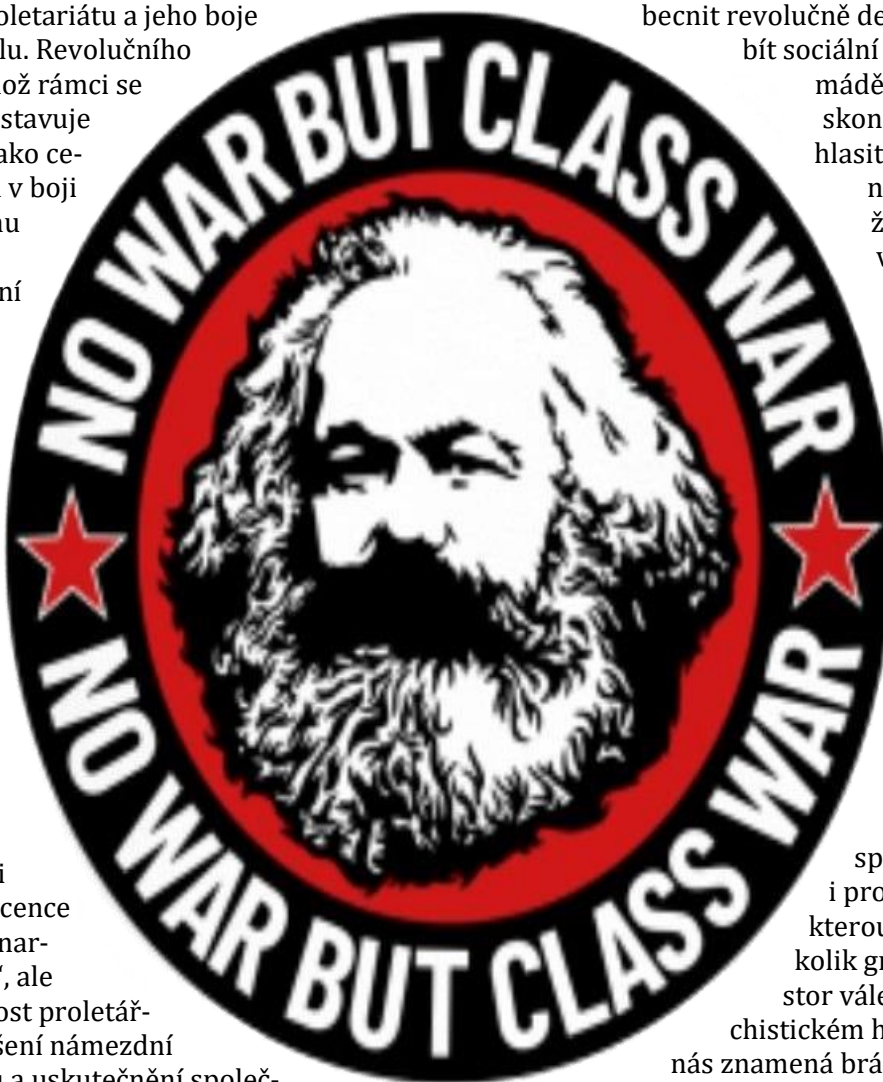
se chce proletariát zbavit válečných jatek, musí zevšeobecnit revolučně defetistické jednání, rozbit sociální soudržnost nejen v armádě, ale v celé společnosti, skoncovat s nacionalismem hlasitým a jasným prohlášením, že proletáři nemají žádný zájem ani na této válce ani na světě kapitalistického míru. Voláme pouze do jedné války, do té která je vedena proti našim vykořisťovatelům, ať už to jsou Rusové, Ukrajinci, Američané, Češi, či kdokoli jiný.

Má-li anarchistické hnutí diskutovat o tom, co dělat ve válce, musí debatovat o tom, jak zorganizovat odpor proti ní v rámci revoluční perspektivy (konkrétní akce i programové pozice), a ne, kterou stranu podpořit nebo kolik granátů koupit. Dát prostor válečným štváčům v anarchistickém hnutí a jeho diskusi pro nás znamená bránit právě této debatě o životně důležitých otázkách proletariátu!

Dodejme ještě, že hlásíme-li se anarchistickému či komunistickému revolučnímu hnutí, v žádném případě nejsme a nechceme být součástí „anarchistické rodiny“, která není založená na revolučním programu, ale na různých stupních afinity v rámci anarchismu jakožto ideologie. Proti ideologickým „anarchistům“, kteří podporují národně-osvobozené boje a tudíž buržoazní stát a kapitalismus, stojíme na straně anarchie!

Žádnou válku kromě třídní války!

TŘÍDNÍ VÁLKA – ČERVEN 2023

----- TRÍDNÍ VÁLKA – PROGRAMOVÉ POZICE -----

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlasti a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velkolepé majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, tříde buržoustů, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarket, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechn majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občanů, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tváří“, ale

vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útaku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělbý práce. Žádná podoba útaku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneuzívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočetné a bezvýznamné, a neuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojev, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.